

MARCSÁK GERGELY

KETTEN EGY
ÖREG HÁZBAN

*Dudva fúrja át az egykori járdát,
csúcsa a lyukacsos ereszig ér fel.
Hatvan közös évet komposztáló porta
mutatja meg, hogy a sorsunk mit érlel,
s hogy a fedetlen kútmélyben tükrözött
arcunk sem más, mint csalágyökér ágya.
Kitartástól függ, hogy zsírszövettel,
vagy izomrostokkal táplált szerves trágya.*

*A verandán sűrű penészszag virágzik,
saját pincéjébe dől, omlik a konyha.
Álnok, részvételen büvész az elmúlás,
és minden lakatlan ház a porondja.
A megsüllyedt plafon mintha hátunk nyomná,
annyira nehéz itt bent a létezés.
Fény kellene, meg némi friss levegő,
és kegyelem, de az máskor is kevés.*

*Félve nyitjuk ki a nagy diófa szekrényt,
hisz egy riadt patkány veszélyessé válhat,
de nem látunk mást, csak vállfára aggatott
dohos, kiszolgált, molyrágta ruhákat.
Ám az alsó fiók mélyén egy fénykép,
alatta pedig két sportérem pihen,
s mire a fotóval az ablakhoz érek,
felismerem magam a riadt férfiben.*

*Mert ő én vagyok, s az évek falán túlról
most hallom csak egyre dörömbölni őt,
és átkozni a hatalmas börtönét
kezdettől köröttünk ácsoló időt.
Jobb, ha nem kérdezem, minek mi értelme,
mert ez az üvöltés lehetséges válasz.
A sors számolgatja mellünkön a plecsnit,
és egy szekrényfiók számára beáraz.*

ÁROKLÉT

*Hullámzó emlékek metszéspontjain
vízről álmodik a száraz tómeder.
Riadván dohogja, mily paradox kín,
hogy az üresség is zsidbasztó teher.*

*A nádas az apadó tó után eredt,
rendre hátrahagyva buja önmagát,
s már elborítja a szikkadó teret,
a Dédáig futó széles szemhatárt.*

*Mi itt élünk az egykor volt partokon,
s a táj kudarcát éljük folyton újra.
A teremtésben mindig minden rokon,
a sorsokat is ikerlárva fúrja.*

*De nem hiszem, hogy létezésünk meddő,
végtromlás volna a ránk osztott szerep,
hisz ároklétünkről tud a teremtő,
s hozzá nem mindig a csúcs van közelebb.*